

«НЕ ДОВЕДИ, ГОСПОДИ...»

Дата 18 січня закарбована в новітній історії села Симонов двічі. І обидва рази кожен переддень Водохреща позначений трагічними подіями.

18 січня 1918 року, в пору «свободи», породженої революціями 1917-го, в Симонові було закатовано чотирьох мирних людей. Вчинили це злодіяння їх розлючені односельці, які полишили окопи Першої світової війни та повернулись додому. Вони ж закопали ще живих селян у мерзлу землю, змусивши решту симонівців не святкувати, а оплакувати невинно убієнних.

Звичайно, прикро згадувати про це. Але як з пісні, так і з минушини слів не викидають: що було, те було.

26 літ по тому, 18 січня 1944-го, Симонов здригнувся вдруге. Проте вже не від чорної звістки, а в прямому розумінні — від вибухів німецьких мін і снарядів, які летіли в село з-за Горині. Продовжувалось зазначене і наступного дня, на Водохреща. Тож церковне богослужіння 19 січня, звісно, не проводилось, а мешканці поховалися в укриттях або повтікали на схід, подальше від лінії фронту. Та навіть і це не врятувало багатьох від смерті: разом з військовиками на Водохреща загинули цивільні симонівці Аврам Яремчук, Хома Вейчук, Михайло Цимбалюк і його малолітній син.

Крім полеглих, було й багато поранених радянських бійців, а бої за переправу через Горинь точилися до 28 січня. Проте їсти солдатам треба будь-коли. Тому наша сім'я віддала пораненим на м'ясо тижневе новонароджене теля і, взявши з собою корову, вирушила у Франівку, до родичів, де ми, трійко ма-

політніх дітей, ласували молоком від неї упродовж десяти днів, допоки фронт не відкотився на захід.

Зупиняючись на цих епізодах, не можу не згадати й інші. Наприкінці 1943 року, незадовго до визволення, в Симонові стояла на відпочинку група німецьких фронтовиків. Кілька з них розмовляли по-російськи, позаяк були фольксдойчами — німцями, які до війни жили в СРСР та мали його громадянство. Так от, ці солдати, паралельно заготовляючи для вермахту продовольство, відібрали в деяких симонівців їх вгодованих свиней.

Або епізод, що стосується мого односельця Григорія Садовника. 1940 року його призвали до Червоної армії та направили служити в Крим. На початку війни Садовника поранили в ногу, а відтак полонили. Вирвавшись з німецької неволі, боєць дістався домівки. В 1944-му, після визволення, Григорій був призваний вдруге. Але перед відправленням на фронт солдата визвали на допит. Офіцер-особист запитав:

— Ти чому здався в полон?

— А чому генерал Власов здав німцям свою армію?

Офіцер підскочив і вдарив Садовника в обличчя...

Ось такі невеселі спомини навіяло мені нинішнє Водохреща — незважаючи ні на що, світлий православний празник. Тож хай він лишається таким і надалі — не спотвореним трагедіями, а радісним і веселим. Помолімося за це Господу Богу.

Євстахій ЖОВНІР,
житель с. Симонов,
пенсіонер-красзнавець.